

DE SEIZOENSREBELLEN

Yasmine Van Den Meersch
& Jonas De Backer

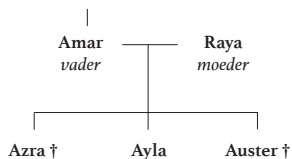
DE
SEIZOENS
REBELLEN

P E L C K M A N S

STAMBOOM

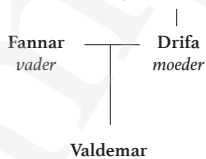
Het Zomerkoninkrijk

Abners bloedlijn

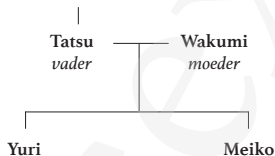
Het Winterkoninkrijk

Tyrs bloedlijn

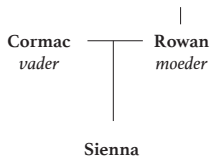
Het Lentekoninkrijk

Neo's bloedlijn, Fiorella's broer

Het Herfstkoninkrijk

Euans bloedlijn

PROLOOG

VALDEMAR

Zijn greep verstrakte. Enkele dagen geleden was de troonzaal nog overspoeld geweest met water en omvangen door planten. Nu was alles compleet bevroren. Zijn vader had ervoor gezorgd dat de mensen wisten welke Erfgenaam de titel van Heerser gewonnen had. Hij negeerde daarbij compleet dat de traditionele viering in hun hoofdstad nog plaats moest vinden, alvorens zijn troonsbestijging officieel verklaard werd. Zijn vader was altijd iemand geweest die de regels kon ombuigen. Of een manier vond om ze te omzeilen.

Valdemar wenste dat hij nog enig greintje respect kon opbrengen voor de man die voor hem stond.

‘Ik heb je toch gewaarschuwd? Meermaals zelfs.’ Zijn vaders stem was afstandelijk, gefrustreerd.

Koning Fannars stemming was verbitterd na de laatste Proef, althans, toch als ze alleen waren. Voor het hof bleef hij immers altijd de trotse vader en Valdemar zijn gezegende zoon. Zonder toeschouwers veranderde hij echter in de man die hij werkelijk was. ‘En toch weigerde je mijn raad op te volgen. Je hielp haar zelfs om haar krachten onder de knie te krijgen.’

Valdemar klemde zijn kaken op elkaar. Hij wist dat zijn vader geen enkel tegenargument zou aanvaarden, maar zelfs Valdemars geduld kende zijn grenzen. ‘Zo is het niet gegaan. Ik zei dat Ayla krachtig was, dat het naïef zou zijn om haar als tegenstander te onderschatten.’ De gedachte aan Ayla, aan de onzekerheid over haar veiligheid, deed zijn maag

verkrampen. Het feit dat niemand haar gezien of gehoord had, dat niemand wist hoe het met haar ging, baarde hem zorgen.

De pijn op haar gezicht toen ze haar broer dood terugvond in zijn kamer, was bijna zijn ondergang geweest.

Zijn vader kwam in een flits dichterbij en torende boven hem uit. ‘Ze probeerde me te *vermoorden*.’ Zijn woede was tastbaar in de manier waarop hij Valdemar toesprak.

‘En toch sta je hier voor me’, kaatste Valdemar uitdagend terug.

Fannar plaatste zijn handen op de troon, waardoor Valdemars armen omhuld werden door ijs, wat het onmogelijk maakte om weg te komen.

‘Moet ik je eraan herinneren dat je op deze troon zit door mij?’

Een valse grijns verscheen op het gezicht van de koning, terwijl hij het ijs steeds strakker tegen Valdemars huid stuurde.

Valdemar beet op de binnenkant van zijn lip. Hij had ergere dingen doorstaan. Het waren zijn vaders woorden die impact hadden, meer dan het ijs. Hij dacht aan Ayla’s verloren blik voor de Proef. Hoe ze veranderde in een vuurzee van vlammen nadat Fannar haar gesproken had.

‘Wat heb je gedaan?’ snauwde Valdemar hem toe, terwijl hij het ijs brak dat zijn vader aan het sturen was.

Heel even leek het alsof zijn vader tot rede kwam. Hij sprak opnieuw, kalmer dit keer.

‘Ik deed wat nodig was.’ Een glimlach verscheen op zijn gezicht. ‘Zodat wij – jij – dit Rijk kunnen besturen.’ Zijn vader nam enkele stappen achteruit. ‘Ik moet trouwens iets meedelen.’

Valdemars hartslag sloeg enkele sprongen over. Zijn vaders woorden voorspelden weinig goeds.

‘Ze hebben haar gevonden.’ Zijn vader keek hem indringend aan. ‘Levenloos.’

Er ontstonden barsten in het ijs dat de vloer bedekte, en het bloed in Valdemars lichaam bevroor.

Hij stelde de vraag, ook al wist hij het antwoord. 'Wie hebben ze gevonden?'

'Prinses Ayla.'

Nee. Dat kon niet waar zijn.

Zijn ademhaling versnelde toen hij opstond. Ijs en water vonden hun weg naar zijn handen, maar zijn vader sprak verder, de afschuw voor zijn reactie was onmiskenbaar.

'De rebellen hebben haar vermoord. Scheurden haar aan flarden, als de beesten die ze zijn.' Fannar klonk tevreden, ongeacht hoe goed hij het probeerde te verstoppen.

'Je liegt.'

Fannar schudde zijn hoofd en keek hem aan.

'Het is een zonde dat niemand dit kon voorkomen, maar het zou vroeg of laat toch gebeuren – ze was zo zwak dat ze de titel van Erfgenaam niet verdiende.'

Fannar baande zich een weg naar de deur, zijn voetstappen luid en vastberaden.

Toch merkte Valdemar het amper op, want witte vlekken namen zijn gezichtsveld over.

'Desalniettemin heb ik voorbereidingen die mijn aandacht vereisen. Ik zie je vanavond bij het avondmaal.' Het was geen vraag, maar een bevel, gericht aan de toekomstige Heerser van het Rijk.

Toen de deur achter Fannar dichtviel, zakte Valdemar op zijn knieën voor de troon waar hij al die Proeven voor had doorstaan. De waas van witte vlekken breidde uit en zijn lichaam trilde zo hevig dat hij het niet kon onderdrukken.

'Nee. NEE!' schreeuwde hij.

Ayla kon niet dood zijn. Het gevoel dat hij haar verloren was, was ondraaglijk.

Water en ijs raasden in een ijltempo om hem heen,

zijn woede groeide tot zijn krachten de gehele troonzaal overnamen. Tot iets in zijn binnenste brak.

Het voelde alsof zijn ribben gebroken waren onder de druk van zijn krachten. Had het water zich tegen hem gekeerd?

Hij brulde – maar maakte geen geluid.

Het water sloeg tegen zijn armen en sijpelde in de wonden die zijn vaders ijs gemaakt hadden.

Valdemar viel op de grond toen onhoudbare pijn door zijn lijf stroomde, overtuigd dat hij geen nieuwe dageraad zou meemaken.

Door een plotse omwenteling keerde het water terug naar het oppervlak, en liet hem doorweekt achter aan de voet van zijn troon.

Hij kreunde, verward door wat er gebeurd was. Versuft nam hij de troonkamer in zich op.

De eerste zonnestrallen van de dag wierpen voorzichtig licht in de donkere hoeken van de kamer. Toen zijn ademhaling rustiger werd, duwde hij zich rechtop, maar op het moment dat zijn handpalmen contact maakten met het water, ontstond er een gloed vanuit de aderen op zijn arm.

Het voelde alsof water zich vermengde met de kracht die door zijn lichaam stroomde, op een manier die hij nog nooit eerder ervaren had.

Het zorgde ervoor dat de witte vlekken zijn omgeving overnamen, tot hij er drijvende vormen in kon onderscheiden. Het voelde alsof hij kon zien door ogen die niet de zijne waren.

Zijn krachten reageerden instinctief en golven wikkelden zich om hem heen.

Dat was het moment waarop hij het hoorde.

Drup, drup, drup.

Dat was het moment waarop hij het zag.

Dat hij *haar* zag. Omhuld met duisternis.

Ayla.

HOOFDSTUK 1

GEBROKEN

Het gedruppel van water maakte haar langzaam gek. Of misschien waren het de gebeurtenissen van de afgelopen weken die haar gedachten tot de rand van waanzin dreven. Elk uur bracht ze in duisternis door, met enkel de druppels water als gezelschap. Elke dag was er een zonder nieuws van wat er zich boven haar afspeelde. Haar gedachten raasden door haar hoofd en een duisternis had zich in haar genesteld.

Ayla draaide zich om op haar bed, de matras – als ze al die naam verdiende – was hard en oncomfortabel onder haar lichaam. Maar ze verwelkomde de pijn. Het was de enige manier waarop ze zichzelf er nog aan kon herinneren dat ze leefde.

Hij heeft hem vermoord.

Die ene zin bleef maar door haar hoofd spoken, al sinds de dag dat koning Fannar de moord op Auster had opgebiecht.

Ayla had een hele dag in haar cel geraasd toen ze die woorden had gehoord. De spijlen van de cel waren nog steeds zwartgeblakerd door de vlammen die ze ernaartoe had geworpen, tot zelfs de razende vuurstorm in haar binnenste was uitgeput. Haar hand klopte nog steeds door het bonken tegen de spijlen en zag bont en blauw.

Het was dagen geleden dat ze iemand had gezien buiten de bewaker die haar maaltijden bracht. Ayla had geprobeerd op hem in te praten en uit te leggen dat het de Heerseres en Fannar waren die hier hoorden te zitten, maar de bewaker sprak geen enkel woord en verliet telkens snel de cel weer nadat hij haar dienblad op de grond had gezet.

Ze hebben mijn broer vermoord.

Winter had me al mijn zus afgenomen en nu hebben ze mijn kleine broer vermoord.

Haar brein speelde spelletjes met haar en riep pijnlijke beelden op zoals de monsters tijdens de tweede Proef.

Auster dood op de grond, een mes in zijn borstkas.

Haar ouders, rouwend over het lichaam van hun jongste kind.

Ayla was de laatste Erfgenaam van Zomer en niemand wist zelfs dat ze nog in leven was. Haar ouders, Yuri en de hele bevolking van het Rijk geloofden dat de rebellen haar gevangen hadden genomen en vermoord.

Ijsberen door de cel had niks geholpen, dus was ze uiteindelijk op haar bed gaan liggen en wachtte ze. Waarop wist ze niet, maar ze kon niet accepteren dat ze hier was weggestopt zonder reden. Er zou geen bewaker zijn om haar eten te brengen als ze geen plan voor haar hadden. Haar vlammen streelden haar binnenkant om haar te sussen, maar haar hart was onherroepelijk gebroken.

Een gezicht, omlijst door donker haar, verscheen in haar gedachten. Een breed lichaam, gespierd op alle juiste plekken.

Valdemar zou vast ook denken dat ze dood was.

Het was een gapende wond waar ze niet van kon afblijven. Ayla had sterke muren rond haar hart opgetrokken voor ze naar het paleis was gekomen, nog steeds maar een schim van zichzelf na het verlies van haar zus in Winter. Maar de prins van datzelfde koninkrijk had beetje bij beetje haar verdediging doen afbrokkelen en een weg naar haar hart gevonden.

Ze wilde dat ze meer tegen hem had kunnen zeggen, meer tijd met hem had kunnen doorbrengen. Haar gevoelens voor hem brachten haar evenveel hitte als haar vlammen, ook al hadden ze allebei geweten dat het niet kon blijven duren. Relaties tussen Erfgenamen van de verschil-

lende koninkrijken waren verboden om complicaties te vermijden.

Maar hun gevoelens voor elkaar waren sterk geweest.

Ayla schudde haar hoofd om het beeld van Valdemar kwijt te raken. Sinds het moment dat ze haar in haar cel hadden gegooid, had ze in haar gedachten al afscheid van hem genomen. Fannar en de Heerseres zouden Valdemars hoofd vullen met leugens totdat Ayla nog maar een voetnoot in zijn leven zou zijn.

De deur aan het einde van de gang ging open en Ayla hield een hand voor haar ogen om ze te beschermen tegen het licht van de toortsen aan de muur.

Het voelde nog te vroeg aan voor haar volgende maaltijd, maar door het dwalen van haar gedachten ontglipte haar vaak het besef van tijd.

Voetstappen kwamen dichterbij en aangezien Ayla de enige gevangene in deze gang was, was het geen verrassing dat ze voor haar cel stopten.

Haar ogen waren nog steeds niet aan het licht gewend en ze kon amper de vorm van de persoon voor haar uitmaken. De bewaker leek kleiner en zijn gewoonlijke uitrusting leek ook afwezig te zijn. Ze merkte net de rode haren op toen een bekende stem door de gang galmde.

‘Bij de elementen, wat zie jij er belabberd uit.’

Ayla sprong recht en haastte zich naar de tralies.

Het kon niet waar zijn.

‘Sienna?’

De prinses van Herfst grinnikte terwijl ze haar hand bewoog, en de deur vloog dicht door een windvlaag en het verblindende licht in Ayla’s ogen verdween.

Sienna stond echt voor haar, in lichte kleren gemaakt uit leer en versterkt op verscheidene plekken. Het was een soort gevechtsuitrusting die nog steeds ongehinderde en snelle

bewegingen toeliet. Vergeleken met de vodden die Ayla al sinds de laatste Proef droeg, zag de andere prinses er stralend uit.

‘In levenden lijve’, antwoordde ze met een zwier van haar hand. ‘Ik moet toegeven, ik had wel verwacht dat je er slecht zou uitzien na dagen in deze varkensstal, maar je hebt zelfs mijn ergste verwachtingen overtroffen.’

Ayla kon amper focussen op Sienna’s woorden, ze probeerde haar gedachten uit de donkere waas te halen waarin ze gehuld waren.

Dit kon niet echt zijn.

‘Hoe ben je hier geraakt? Je hoort hier niet te zijn.’

Toen Sienna had geprobeerd Fannar onderuit te halen tijdens het gevecht dat was uitgebroken bij de laatste Proef, had ze onthuld dat ze aangesloten was bij de rebellen. De rebellen hadden hun aanval goed gepland en de arena gebombardeerd waar de laatste Proef werd gehouden. Sienna had Fannar met de hulp van Ayla bijna verslagen, maar Moeder Natuur had ingegrepen voor een van de prinsessen de genadeslag kon geven.

‘Natuurlijk hoor ik hier niet te zijn, Ayla. Maar wat had je verwacht toen we beseften dat ze je hier in het paleis gevangenhielden? We hebben overal gezocht, maar niemand kon ons vertellen wat er met jou was gebeurd.’

‘Fannar zei dat hij het hele Rijk zou vertellen dat de rebellen mij vermoord hadden. Hij wilde iedereen tegen de rebellen keren.’

Sienna rolde met haar ogen. ‘Ben je vergeten dat ik deel uitmaak van de rebellen? Zodra die boodschap zich over de vier Koninkrijken begon te verspreiden, wist ik dat hij een leugenaar was.’

‘Maar waarom ben je nu hier? Ik ben niet langer belangrijk voor de rebellen.’

Ze had hun niets meer te bieden – niet nu ze geen Heerseres meer kon worden. Zelfs nu ze wist dat zij niks te maken hadden met de dood van haar broer, bleef hun doel nog steeds onduidelijk.

Maar Sienna gaf haar een geladen blik.

‘Heerseres of niet, je zou nog steeds een waardevolle bondgenoot voor ons zijn. We zouden je hier nooit zomaar achterlaten. Dat is niet waar de rebellen voor staan.’

Ayla knikte, haar gedachten steeds helderder.

‘Maar hoe ben je hier binnen geraakt? Het paleis moet in oproer zijn na de aanval op de arena.’

Sienna grinnikte weer alsof Ayla iets absurds had gevraagd.

‘Zoals je wel weet, heb ik mijn eigen manier om in en uit het paleis te komen. Het moeilijkste deel is niet binnen raken – het zal jou hier buiten krijgen zijn.’

Ayla deed een stap naar achteren en zakte op haar knieën op de grond.

‘Ik ga echt bevrijd worden.’

Tranen vertroebelden haar zicht en stroomden over haar wangen. De dagen die ze in onwetendheid had doorgebracht over wat er met haar zou gebeuren, hadden hun tol geëist. Niet alleen dat, maar de gevoelens die ze had opgekropt sinds ze Austers lijk had gevonden, kwamen nu weer naar boven en Ayla stortte in.

Auster had niets verkeerd gedaan, maar Fannar had hem toch vermoord.

Donkere schimmen zweefden door de cel en fluisterden alle manieren waarop ze had gefaald in haar oor. Hoe ze nooit meer geluk zou vinden. Hoe ze het verdiende om te rotten in deze cel.

Een metalen klik klonk en Ayla hoorde haar cel openen. Sienna beende naar haar toe en zakte door haar knieën terwijl ze een arm om Ayla sloeg.

Ayla verwachtte de troost die Sienna haar bood niet, maar ze omarmde het gevoel alsnog.

‘De schaduwen’, fluisterde Ayla. ‘Ze laten me niet met rust. Ze blijven me teisteren.’

Ze wist dat ze aan het mompelen was, maar Sienna’s arm klemde alleen maar steviger rond haar schouders.

‘Laat je tranen nu de vrije loop, Ayla’, zei Sienna op zachte toon. ‘Laat ze hier stromen, waar niemand je kan zien. De wereld heeft je al zoveel afgenomen. Ik kan me niet voorstellen hoe je je nu moet voelen.’

Ayla hief haar hoofd op om Sienna aan te kijken, maar de prinses staarde naar de grond, een harde blik in haar ogen. ‘Maar daarna kun je geen enkel teken van zwakte meer tonen. Je bent een prinses, de Erfgenaam van het Zomerkoninkrijk. Je draagt de kracht in je om iedereen die je in de weg staat tot as te verbranden.’

Sienna stond op en trok Ayla mee tot ze haar recht in de ogen kon kijken. ‘Je *zult* dit te boven komen, zoals een feniks uit de assen herrijst. Begrijp je wat ik zeg, Ayla?’

Sienna’s blik was uitdagend, maar Ayla kon de angst en rouw in haar ogen zien. De twee prinsessen hadden al zoveel meegemaakt, maar het voelde alsof het nog maar het begin van alles was. Ze voelde haar woede en vastberadenheid weer naar boven komen.

‘Ik wil ze zien branden’, fluisterde ze. De gezichten van de Heerseres en Fannar verschenen weer in haar gedachten, een wrede blik in hun ogen. ‘Ik wil ze weg van deze wereld. Ze verdienen geen plaats meer in dit Rijk, dat ze zo wanhopig in hun klauwen willen houden.’

Ayla voelde haar vuur razen.

Toen Sienna de vlammen in haar ogen zag, verscheen er een grijns op haar gezicht.

‘Ze zullen branden, Ayla.’

HOOFDSTUK 2

HERENIGD

Ze baanden zich een weg naar boven en uit de kerkers. Sienna liep op kop en Ayla probeerde haar bij te houden. Naast haar mentale staat, was het eten ook niet overvloedig of smaakvol geweest en Ayla was zwak geworden. Haar benen trilden, maar ze was vastberaden om hier weg te raken.

Sienna hield er de pas in, zelfs toen ze merkte dat Ayla het moeilijk had om te volgen. Er was geen tijd om te vertragen.

Toen ze de deur bovenaan de trap bereikten, hield Sienna een vinger voor haar lippen als waarschuwing dat Ayla stil moest zijn.

‘We hebben geluk gehad aangezien het net de wisseling van de wacht was. Maar in de gangen moeten we voorzichtig zijn. Niemand mag ons zien.’ Sienna grabbelde in de zak die over haar lichaam hing en nam er twee mantels uit. ‘Doe deze aan en zet de kap op.’

Ayla kon alleen maar knikken, nog steeds naar adem happend na het beklimmen van de trap.

De mantel was donkerblauw en uit dikke stof gemaakt. Eenmaal Ayla de kap ophad, zou niemand haar herkennen als ze haar hoofd gebogen hield.

Sienna deed haar eigen, smaragdgroene mantel om, voor ze de deur opende.

De zon kwam al boven de horizon, het licht van de dageraad was veel feller dan het in de kerkers had geleken. Geen enkele bediende liep door de gangen met een bezem om schoon te maken of een maaltijd voor een van de edelen. Het bruisende paleis zo rustig en verlaten zien gaf Ayla een raar gevoel.

‘Dit leek me de beste tijd om je uit het paleis te krijgen’, fluisterde Sienna. ‘Ons eerste plan was om het ’s nachts te proberen, maar er patrouilleren soldaten van zonsondergang tot zonsopgang door het paleis, dus we moesten een ander moment vinden.’

Ayla knikte. Ze herkende dit deel van het paleis niet, maar ze wist dat de soldaten haar langs hier naar de kerkers hadden gebracht na de laatste Proef. Nu wilde ze hier alleen maar wegkomen.

Sienna ging links, maar toen Ayla wilde volgen, verscheen er uit het niets een figuur gehuld in schaduwen. De persoon was klein en greep met zijn beide handen naar zijn borstkas, waar bloed uit een gapende wond stroomde.

‘Ayla.’ De verschijning sprak met de stem van haar broer en stak zijn hand naar haar uit. ‘*Help me, Ayla.*’

Ze sloeg haar handen over haar oren en kneep haar ogen dicht. De verschijningen hadden haar gekweld in de duisternis van haar cel, haar enige gezelschap – hoe wreed ze ook waren. Maar nu, onder de gloed van de opkomende zon, was ze bevroren door de angst die zich meester van haar maakte.

‘Laat me met rust’, fluisterde ze terwijl ze haar ogen opende.

Maar in plaats van te verdwijnen zoals de andere verschijningen hadden gedaan, kwam de schaduw dichterbij en plaatste zijn hand op Ayla’s wang.

Het was alsof ze verlamd was terwijl de vingers haar kaak streelden. Kippenvel brak uit over haar hele lichaam.

‘*Waarom heb je me niet geholpen, Ayla? Ik dacht dat ik een goede broer was, maar toen ik je het meeste nodig had, was je er niet voor mij.*’

‘Ik wist het niet!’ riep ze uit. ‘Ik wist niet wat er met je zou gebeuren!’

Het volume van haar stem steeg met ieder woord. Een deel van haar wist dat ze stil moest zijn, maar de kracht van haar verdriet schoof al de rest aan de kant.

'Het deed zoveel pijn toen ze het mes in mijn borstkas duwden. Ik riep jouw naam, mijn grote zus die me zou komen redden. Maar niemand kwam. Ik stierf alleen op die koude, harde vloer.'

'Zodra Luca mij kwam halen, kwam ik naar je toe gerend, Auster. Maar ik was te laat. Ik zou er alles aan gedaan hebben om je te beschermen!'

'Je hebt je belofte gebroken ... Je hebt me achtergelaten, Lala.'

Gejammer ontsnapte haar. Na Azra's dood had ze gezworen dat ze al het mogelijke zou doen om haar kleine broer te beschermen. Maar het was allemaal voor niks geweest.

'Vaarwel, Ayla.'

Ayla stortte huilend neer op de grond, tranen stroomden over haar gezicht. De pijn die ze diep in haar hart had opgeborgen, overmeesterde al haar zintuigen. Ze vergat waar ze was, wat ze aan het doen was. Ze krulde zich op in een bolletje op de grond en kneep haar ogen dicht.

Ze kon niets doen om deze pijn weg te nemen. Niets in deze wereld zou haar broer terugbrengen.

Plotseling werd alle lucht uit haar longen gezogen en een hand sloeg haar in het gezicht, waardoor haar ogen open vlogen.

Sienna stond over haar gebogen en stuurde een schild van lucht rondom hen waaruit geen enkel geluid kon ontsnappen. Sienna leek klaar om haar nog een klap te geven, maar Ayla stak haar ene hand uit om haar te stoppen terwijl haar andere hand naar haar keel greep, wanhopig naar adem snakkend. Met een handgebaar liet Sienna de lucht weer in Ayla's longen stromen en ze kon weer ademen.

Hoestend ging Ayla rechtop zitten, traag, haar hoofd bonkend door de intense huilbui en het tekort aan zuurstof.

‘Dit is niet de plek om in te storten. Je hebt je moment gehad in je cel, maar genoeg is genoeg. Ofwel raap je jezelf bijeen ofwel laat ik je hier achter en kun je zelf uit het paleis proberen te raken. Je kunt niet steeds in tranen uitbarsten en schreeuwen naar dingen die er niet zijn.’

Sienna kruiste haar armen en wachtte op een antwoord.

Ayla wist dat ze gelijk had en ging trillend weer staan. Er zou een moment komen waarop ze zichzelf kon toestaan om de pijn te voelen, maar dat was niet nu.

Ayla knikte, wat goed genoeg was voor Sienna.

Ze liepen verder door de gang en de schaduwen verdrongen zich toen de zon hoger boven de horizon kwam. Het zou niet lang duren voor de bedienden ontwaakten en hun dag zouden starten. Ze moesten hier wegraken voor iemand hen zou opmerken.

Ze namen een paar bochten en Ayla volgde Sienna op de voet terwijl ze dit deel van het paleis weer begon te herkennen.

Sienna stak een hand in de lucht en Ayla kwam tot stilstand. De gang leek compleet verlaten, maar misschien kon de prinses van Herfst met haar wind dingen horen die Ayla niet kon opvangen.

Verderop in de gang ging een deur open en een bediende kwam naar buiten met een mand wasgoed in zijn handen. Sienna trok Ayla achter een harnas en de twee duwden zich tegen de muur. Ze hadden geluk dat de bediende naar de andere kant liep en al snel uit het zicht verdween.

Toen ze weer van achter het harnas kwamen, keek Ayla Sienna aan.

‘Hoe ga je ons uit het paleis krijgen? Ik kan mij voorstellen dat we niet gewoon door de voordeur zullen wandelen en op het beste hopen?’

Sienna grinnikte en schudde haar hoofd.

‘We gaan de tunnels gebruiken om te ontsnappen. De

rebellen vertrouwden mij genoeg om de locatie van enkele ontsnappingsroutes prijs te geven. Maar we kunnen nog niet weg.'

'Wat bedoel je?' vroeg Ayla verrast. Ze had gedacht dat de andere prinses het paleis vol soldaten zo snel mogelijk zou willen verlaten.

'Er is nog iets dat ik nodig heb. Vertrouw me gewoon, Ayla.'

Sienna gaf Ayla geen kans om te antwoorden en stapte verder.

Ayla volgde tot ze doorhad waar ze naartoe gingen – de vertrekken van Moeder Natuur.

Ze kwam tot stilstand. Fiorella's wrede lach vulde haar oren weer. Het moment waarop ze had toegegeven het brein achter alles te zijn geweest. Ayla had de vrouw vertrouwd, zelfs opgekeken naar haar tijdens al haar jaren op de troon.

Maar voor Fiorella was het allemaal niet genoeg geweest.

Zij en Fannar wilden Valdemar als pion gebruiken. Hij was hun marionet en zij zouden de touwtjes in handen hebben en de controle over het Rijk behouden. De bevolking zou er niks van merken.

Ayla greep Sienna's arm en deed haar stoppen.

'Ik zet geen stap meer tot je mij zegt waar je naar op zoek bent. Waarom gaan we naar Fiorella's vleugel?'

Sienna schudde Ayla's hand weg, maar gaf toch antwoord.

'We hebben de Elementensteen nodig. Het zal ons de kans geven om de Heerseres te verslaan. Onze bronnen hebben opgevangen dat Fiorella de Steen dicht bij zich houdt om hem niet uit het oog te verliezen.'

Ayla bevroor en wist niet hoe ze moest reageren.

De Elementensteen was een stuk rots, er werd gezegd dat het kwam uit de tijd van de Inslag van Stuurkrachten. Een blikseminslag had het slagveld geraakt en had de leiders van de vier stammen hun sterkere stuurkracht gegeven. Maar ook

een rotsblok was geraakt en een stuk ervan was afgebroken, vol met de kracht van de Inslag. Sinds die dag was het traditie dat iedere nieuwe Heerser en raadslid de steen zou aanraken en zo gemarkeerd zou worden met een rune die hun kracht naar het hoogste niveau zou tillen – complete controle over hun element.

‘Zonder de Steen kan Valdemar de troon niet bestijgen’, legde Sienna uit. ‘Hij kan zijn teken niet krijgen en ook geen nieuwe raad vormen. Hij zou zelfs geen Erfgenaam van Herfst of Zomer hebben om tot de raad toe te treden – met of zonder de Steen.’

De naam van de prins van Winter deed Ayla’s hart samenknijpen. Ze kon nu niet aan hem denken.

Ze zag rede in Sienna’s woorden, maar dat wilde niet zeggen dat ze achter het idee stond om de vleugel van de Heerseres te betreden om de Steen te vinden. Het was net als het hol van een leeuw betreden en hopen dat het beest er niet zou zijn om aan te vallen.

‘Goed’, zei Ayla met tegenzin. ‘Waar zou die kunnen zijn?’

Sienna gebaarde dat Ayla haar moest volgen en ze passeerden verschillende gesloten deuren voor ze stopten.

‘Als mijn bronnen juist zijn, zou de Steen achter deze deur moeten liggen. Ik weet niet of hij bewaakt wordt, dus maak je klaar om te sturen.’

Ayla knikte en met een zwiep van haar hand verscheen een vuurbal in haar handen. De vuurbal was kleiner en brandde minder fel dan Ayla wilde, maar het zou voorlopig goed genoeg moeten zijn.

Sienna duwde tegen de deur en de twee prinsessen keken elkaar verbaasd aan toen ze merkten dat die niet op slot was.

Ayla keek naar binnen en haar vuurbal doofde uit toen ze geschokt naar adem snakte.

De Elementensteen was niet in deze kamer. Maar Valdemar

en Yuri wel. De prinsen keken op toen ze de deur hoorden opengaan. Hun bezorgde blikken veranderden eerst naar shock en dan opluchting.

Valdemar stond op uit zijn stoel en ving haar blik. Hij had donkere kringen onder zijn ogen en zijn haar was warrig.

Hij beende naar haar toe en stopte pas toen er nog maar enkele centimeters tussen hen waren. Hij wilde net die laatste afstand overbruggen toen er een schaduw over zijn schouder verscheen.

Fannar. Hij had een gemene lach op zijn gezicht en een dolk in zijn handen, maar de koning verdween even snel als hij verschenen was.

Ayla plaatste een hand op Valdemars borstkas en duwde hem terug.

‘Blijf weg van me’, snauwde ze.

Valdemar leek gekwetst en in de war omdat ze afstand tussen hen probeerde te houden. Maar Ayla kon hem amper aankijken. Hij leek zoveel op zijn vader. Ze wist dat Valdemar hier niet verantwoordelijk voor was, maar ze kon het niet opbrengen om hem aan te raken terwijl zijn vaders schaduw over hem loerde.

Een tweede persoon verscheen achter Valdemar – iemand veel beter dan Fannar.

‘Ayla?’ fluisterde Yuri.

Zijn armen sloten zich rond haar en ze kon weer opgelucht ademhalen. Ze werd omhuld door zijn geur en nam het comfort en de veiligheid die hij uitstraalde in zich op.

Yuri snikte en deed een stap naar achteren om haar aan te kijken.

‘Mijn god, Ayla. Ik ben zo blij je te zien. Toen de Heerseres ons vertelde dat de rebellen je hadden meegenomen, dacht ik dat je voorgoed verloren was. Ik dacht dat ik je nooit meer zou zien.’

Tranen vulden haar ogen, maar zijn woorden deden haar bevriezen. Yuri en Valdemar hadden geen idee van wat Fiorella en Fannar haar hadden aangedaan. Wat ze Auster hadden aangedaan ...

‘Yuri, alles is goed met mij. Of zo goed als het kan zijn, gezien de omstandigheden.’

Ze ademde opnieuw, dit keer om haar wat tijd te geven.

‘Het feit is dat ik de hele tijd al in het paleis was. De rebellen hebben mij niet gevangengenomen, integendeel, het waren Fiorella en Fannar die mij in een cel hebben gegoooid.’

Yuri schrok en zijn armen lieten Ayla los.

‘Waarom zou tante Fiorella je opsluiten?’

Ayla wierp een blik op Sienna, die haar toeknikte. Valdemar kwam dichterbij, maar Ayla vermeed zijn blik en vertelde de twee prinsen alles. Hoe Sienna deel uitmaakte van de rebellen. Hoe de rebellen hadden geprobeerd om Ayla te laten toetreden en beweerden dat het het Rijk ten goede zou komen.

Ze legde uit hoe ze net voor de laatste Proef had ontdekt dat het Fannar was die Auster had vermoord, toen hij details vermeldde over het lichaam van haar broer die niemand anders kon weten.

Hoe Fiorella het zand had gestuurd rond Ayla's voeten, waardoor ze de Proef had verloren.

‘Ze kwamen naar mijn cel en vertelden me alles. Ze hadden dit al een tijdje gepland en toen Auster een van hun gesprekken had afgeluisterd, vond Fannar het nodig om ... Auster het zwijgen op te leggen’, stamelde ze.

Het was Ayla gelukt om het hele verhaal te vertellen door naar de grond te staren en haar gevoelens de kop in te drukken, maar toch ontsnapte haar een traan.

Yuri was geschrokken toen hij hoorde hoe zijn tante hen heel de tijd al had voorgelogen tijdens de Proeven. Ayla's hart brak voor hem. Ze wist hoeveel hij van zijn tante hield.

Het was Sienna die uiteindelijk de stilte verbrak. 'De rebellen hebben mij gestuurd om Ayla te helpen ontsnappen uit het paleis, maar dat is niet de enige reden voor mijn aanwezigheid. Voor ik jullie vertel wat ik zoek, moet ik weten dat ik jullie kan vertrouwen. Beschaam mijn vertrouwen en de gevolgen zullen zwaar zijn.'

Valdemar gromde en Yuri knikte als in een waas.

'Ik heb de Elementensteen nodig. Het is de enige manier om te voorkomen dat Fiorella en Fannar krijgen wat ze willen. Heeft een van jullie een idee waar die zou kunnen zijn?'

Valdemar schudde zijn hoofd.

'Ze hebben mij nog niets verteld. Ik mag deze vleugel amper verlaten en ze hebben nog met geen woord gerept over de Steen. Ze hebben het te druk met de bevolking te sussen na de aanval van de rebellen op het paleis. Yuri is de eerste persoon die ik in dagen heb gezien.'

Sienna wierp een blik op Yuri, die nog steeds naar de grond staarde. Ayla stapte naar hem toe en legde een hand op zijn schouder.

'Ik weet dat het veel is om te horen, maar we zouden je hulp kunnen gebruiken. Zou het misschien kunnen dat Fiorella je heeft gezegd waar ze de Steen bewaart?'

Yuri rilde en haalde diep adem voor hij haar blik ontmoette.

'Ik weet waar de Steen is. Ik zal het jullie tonen.'

ARTEFACTENKAMER

Sienna greep Yuri's arm.
'Waar breng je ons naartoe?' vroeg ze.

De spanning in de kamer groeide terwijl Sienna Yuri goed in de gaten hield. Hij zette een stap dichterbij haar en fluisterde. 'Er is een geheime kamer die verbonden is met de slaapvertrekken van de Heerser.'

Een windvlaag waaide rond hen op, een teken dat Sienna haar geduld aan het verliezen was.

'Wil je ons dood? We zetten geen voet in Fiorella's slaapkamer. Ze kan daar op dit moment nog aan het slapen zijn!'

'Ze is er niet.' Valdemars stem trok hun aandacht en ze keken hem allemaal aan. 'Het zijn nu mijn kamers.'

Ayla probeerde te negeren hoe hij vlak bij haar stond. Het viel haar op hoe dicht hij bij haar bleef – ondanks haar harde woorden – maar haar niet aanraakte.

Het was gebruikelijk dat de winnaar van de Proeven zijn intrek nam in de vertrekken in deze vleugel, maar noch Sienna noch Ayla hadden verwacht dat Fiorella deze regel zou volgen. Anderzijds maakte Fannar ook deel uit van dit hele plan en hij zou vast en zeker Winter deze vleugel willen zien innemen.

'We moeten snel zijn', voegde Yuri eraan toe. 'Deze gangen zwermen straks van de bewakers en bedienden.'

Hij zag Sienna's knik als een teken om de deur te openen en de vier slopen door de gangen. Buiten een laag vorst die de planten omhulde die langs de muren groeiden, leek er

nog niets veranderd sinds ze hier hun lessen hadden gehad. Sienna stuurde lucht rond hun voeten en hun stappen werden geruisloos. Ze liepen naar een massieve deur voorbij de traphal – en verder weg van hun ontsnappingsroute.

Dit was waar Fiorella al die jaren verbleef tijdens haar tijd op de troon. Ayla dacht terug aan het vertrouwen dat ze had in de vrouw die ooit zo vriendelijk was geweest en ze had het nog steeds moeilijk om te aanvaarden dat alles een leugen was.

Yuri keek rond in de gang om zich ervan te verzekeren dat ze alleen waren en opende de deuren terwijl hij gebaarde dat ze snel naar binnen moesten stappen. Ze bevonden zich in een ruime slaapkamer, gehuld in duisternis. Het enige licht kwam van het brandende vuur in de haard tegenover het bed. Het gedrocht was zo groot dat ze er alle vier in zouden passen, met nog ruimte op overschot.

‘Wij moesten in een boomhut intrekken terwijl deze suite – wat – *tien* keer zo groot is?’ schimpte Sienna. Niemand antwoordde haar.

Ayla nam de plek in zich op en merkte de rode kleur van de zon op die nu helemaal boven de horizon uitstak, gefilterd door gordijnen voor de enorme ramen die van het plafond tot de grond reikten. Ayla voelde Valdemar verstrakken terwijl ze alle details van zijn persoonlijke ruimte in zich opnam.

Yuri stapte naar een muur vol schilderijen, vele ervan groter dan hij, en Sienna volgde gretig. Net dan zag Ayla de boeken op het nachtkastje van Valdemar – dezelfde boeken die ze had gezien na het laatste feest. Boeken over het Zomerkoninkrijk. De boeken die hij had gehouden om meer te leren over Ayla’s koninkrijk en hun gebruiken. Uit nieuwsgierigheid draaide ze zich naar hem toe. Valdemars ogen waren al op haar gericht.

Hij nam haar uitdrukking in zich op, alsof hij er zeker van wilde zijn dat ze in orde was.

Een rilling trok over haar rug en Valdemar wierp haar een kleine glimlach toe.

‘Ik heb de ingang gevonden’, zei Yuri.

Een van de grote schilderijen schoof open en onthulde een gat in de vorm van een deur. De takken eromheen trokken weg door Yuri’s sturing.

‘Ze is een geniepig wijf, maar ik moet het toegeven: dit is geniaal’, gaf Sienna toe.

‘Ik heb onderschat waartoe ze in staat is’, mompelde Yuri.

Ayla zag de pijn op zijn gezicht. Het was vast moeilijk voor Yuri om tot de vaststelling te komen dat de tante van wie hij zijn hele leven had gehouden, niet was hoe ze zich had voorgedaan. Ayla vond het al moeilijk om om te gaan met de pijn die het verraad van de Heerseres met zich meebracht. Ze kon zich niet voorstellen hoe Yuri zich moest voelen.

‘Ik denk dat dat voor ons allemaal geldt’, zei Valdemar en de stilte viel weg.

‘Ze heeft me ooit eens verteld dat haar kamer een geheime doorgang had’, ging Yuri verder. ‘En dat ik die nodig zou hebben zodra ik Heerser was. Ze vertelde mij over de Steen en hoe die bewaard wordt in een artefactenkamer sinds de Inslag. Maar ik weet niet zeker wat we hier zullen vinden.’

‘Tijd om erachter te komen.’ Zonder te aarzelen stapte Sienna door de opening. Ayla volgde, met Yuri en Valdemar achter zich aan.

De lucht was vochtig, druppels water gleden langs de muren naar beneden en overal waren er planten.

Ayla riep haar vuur op om de gang te verlichten, maar al snel merkte ze zwakke zonnestralen op aan het einde van de doorgang. Ze betraden een kleine ruimte, waar nog meer

planten hingen. Oude spiegels hingen aan de muren en een oude eik stond centraal.

‘Laten we snel zoeken waarvoor we gekomen zijn en dan gauw wegwezen’, zei Ayla zacht. Adrenaline stroomde door haar aderen, maar daar zou snel verandering in komen.

‘Dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan.’ Yuri mompelde de woorden, maar door Sienna’s sturing rondom hen kon ze hem nog steeds horen.

Ze nam Yuri’s hand in de hare. ‘Je zou met ons kunnen meekomen.’

‘D-dat kan ik niet. Mijn ouders, Meiko, Arlowe ... Ze zijn nog allemaal hier en ik kan ze niet gewoon achterlaten.’

Bij het horen van de naam van Yuri’s jongere broer – een vriend van Auster – voelde Ayla haar borstkas samentrekken.

‘Hun titels zullen hun bescherming bieden, althans voor zolang het duurt’, zei Sienna.

‘Maar *jij* kunt wel mee met ons. We moeten samenblijven als we kans willen maken om Fiorella en Fannar te verslaan.’

‘Hen beschermen?’ fluisterde Ayla. ‘Zoals de titel “prins” mijn broer beschermde? Zoals mijn status mij heeft beschermd?’

Ze staarden haar allemaal aan. Ze wisten dat ze gelijk had.

‘Ze hebben mij in een kooi gestoken alsof ik niet meer dan een hond was. Ze gaven me juist genoeg eten en drinken om te overleven, maar ik durf me niet voor te stellen wat ze met mij van plan waren. Een prinses zijn, de Erfgenaam van het koninkrijk Zomer – niets heeft me veilig gehouden. Mijn titel was waardeloos daarbeneden ...’

‘Ayla heeft gelijk’, zei Valdemar. ‘Ze zullen er alles aan doen om de macht bij hen te houden. We kunnen niet nog meer risico’s nemen. Geloof me, ik heb het geprobeerd, maar ze hebben nog steeds de touwtjes in handen.’

Sienna ging dichterbij Ayla staan. 'Begrijp je het niet? Ze zullen alles en iedereen vernietigen die tussen hen en de troon staat. Wij vieren moeten vertrekken zodat we terug kunnen komen met ons eigen leger.'

De rebellen. Ze bedoelde de rebellen.

Yuri knikte.

'Zou ik ... ook kunnen meekomen?' Valdemar klonk verrast, alsof hij er zelfs nog niet bij stilgestaan had dat hij ook mee zou kunnen.

Sienna keek hem aan. 'Ik heb het gefluister gehoord, Valdemar. Dus ja, van mij mag je mee.'

Ayla had geen idee waar Sienna het over had, maar toen ze haar kant uit keek, beseftte Ayla dat Sienna op haar toestemming wachtte.

Het vuur in haar handpalm brandde feller toen de pijn en de haat die ze voor Valdemars vader voelde in haar binnenste raasden.

Hij heeft hem vermoord.

Hij heeft hem vermoord.

Hij heeft hem ver- Nee, Fannar heeft hem vermoord, niet Valdemar.

'Misschien is het beter als ik hier blijf om de situatie onder controle te houden ...' begon Valdemar.

Ayla merkte op dat zijn handen aan het trillen waren. Ze zag de pijn in zijn ogen, de bezorgdheid die hij had. Bezorgdheid om haar welzijn.

'Je moet met ons meekomen', stamelde Ayla.

Toen zijn blik op haar viel, keek hij verrast. Zijn hele lichaam was naar haar gericht en ze kon de spanning in zijn spieren zien. Ondanks zijn gefronste wenkbrauwen verscheen er een kleine glimlach op zijn lippen. Een kort ogenblik stonden ze daar, elkaar op te nemen, tot Yuri de stilte weer verbrak.

‘Er is nog zoveel dat ik niet begrijp, maar we moeten haast maken als we hier nog heelhuids weg willen raken.’

Zenuwen en adrenaline zetten Ayla in beweging en ze ging verder met snelle stappen. Ze was al halverwege de boom toen Sienna antwoordde. ‘Klinkt als een plan.’

De boom was vreemd. Hij was groot, veel groter dan Ayla, met takken en bladeren die naar een plafond reikten dat ze amper kon zien. Grote stukken schors ontbraken, de bladeren hadden grote gaten en Ayla was bijna overweldigd door de vreemde geur ervan. De boom was aan het rotten – alsof die was aangetast door de magie die hem in leven hield.

Toen ze voor de boom stond, begonnen de takken te bewegen en draaien. Eerst zachtjes, maar de bewegingen werden al snel heviger en agressiever.

‘Ayla, kijk uit!’

Ze hoorde haar naam en keek naar Valdemar, net op het moment dat ze een scherpe pijn in haar rug voelde. Het duurde enkele seconden voor Ayla beseftte dat de takken haar op de grond hadden gegooid en haar daar in een kooi hielden.

Alweer gevangen. Maar niet hulpeloos.

Ayla’s vlammen kwamen weer tevoorschijn en verspreidden zich over haar lichaam tot ze in vuur baadde. De takken trokken zich terug toen enkele ervan in brand vlogen.

‘Deze verdomde bomen’, brulde Sienna. Sterke takken trokken haar armen de lucht in, waardoor ze haar element niet kon sturen. Valdemar had het druk met aanvallen van verschillende kanten terwijl hij bij Ayla probeerde te komen.

‘Dit is het werk van mijn tante.’ Yuri’s paniekerige stem weerklonk door de ruimte.

Ayla zag hem verderop staan, alleen en ongeschonden door de duistere magie die hen omringde.

‘Ze zou nooit een andere winnaar dan mij accepteren’, fluisterde Yuri en hij zakte naar de grond.

Hij sloot zijn ogen en plantte zijn voeten steviger in de aarde. Zijn handen maakten grote, trekkende bewegingen, alsof hij elke wortel uit de grond probeerde te trekken en de boom zo wilde vernietigen. Ayla stond op en keek met open mond toe hoe de wortels meteen aan Yuri's sturing gehoorzaamden.

Zijn ogen vonden de hare en Ayla zag hoe felgroen ze schenen – een teken van de immense kracht die hij had.

Valdemar liet zijn handen zakken toen de aanvallen stopten en Sienna werd losgelaten uit de stevige grip van de takken.

‘Ga weg van de boom’, beval Yuri, zijn toon liet geen tegenspraak toe.

De Erfgenamen volgden Yuri's advies en maakten ruimte voor hem, zodat hij bij de boom kon raken.

Het was imposant om te zien hoeveel controle Yuri over zijn sturen had.

Yuri kwam dichterbij de boom en een holte verscheen voor hem. Hij stak zijn hand erin.

Ayla dacht terug aan wat Sienna eerder had gezegd – het viel niet te ontkennen dat Fiorella geniaal was. Ze had de kamer zo ontworpen dat die enkel door een Erfgenaam van Lente betreden kon worden. Iemand die de macht over de aarde had. Ayla vroeg zich af hoe Fiorella dat aan de andere leden van de raad uitgelegd zou hebben als ze erachter waren gekomen. Het was immers verboden dat Moeder Natuur een voorkeur voor haar eigen koninkrijk toonde.

‘We zijn te laat’, zei Yuri. Hij draaide zich langzaam naar hen om en ze hadden een perfect zicht op de lege holte. ‘Er is hier niks.’

Sienna brulde gefrustreerd. ‘Dat kutwijf.’

Ze haastten zich uit de verborgen kamer en beseften hoeveel tijd ze hadden verspild.

‘Ik weet niet wanneer ze de Steen kan hebben weggenomen’, stamelde Yuri. Het was duidelijk dat hij zich verantwoordelijk voelde voor hun gefaalde missie.

‘We vinden de Steen wel een andere keer, maar nu moeten we deze vleugel verlaten’, zei Valdemar op dringende toon. ‘De bewakers zijn al aan hun rondes begonnen.’

‘Wacht’, fluisterde Sienna. Ze hield haar hand in de lucht en ze hielden allemaal halt.

‘Dit is extreem uitputtend, dus ik kan het niet lang volhouden, maar ik zal ons verbergen tot we deze vleugel hebben verlaten. Niemand zal ons kunnen zien of horen – zorg er alleen voor dat je niks of niemand aanraakt.’

Ze knikten allemaal en gingen dichterbij elkaar staan. Sienna draaide met haar handen een schild van zwiepende lucht rond hen.

Het was bijna lachwekkend hoe makkelijk ze uit de slaapkamer, door de gang en uit Fiorella’s vleugel raakten en in een willekeurige gang terechtkwamen.

Onder Sienna’s schild voelde het aan alsof ze door een open veld liepen waar de wind rond hen heen raasde. Hun voetstappen maakten geen enkel geluid en de geluiden rondom hen klonken alsof ze van onder een glazen stolp kwamen. Sienna loog niet toen ze had gezegd dat hen beschermen vreselijk uitputtend zou zijn. Haar hele lichaam stond gespannen en zweetdruppels vormden zich al op haar voorhoofd. Ayla wilde er juist iets over zeggen toen ze zware voetstappen dichterbij hoorde komen. Twee bewakers kwamen de hoek om en ze hielden, ondanks Sienna’s schild, instinctief allemaal hun adem in.

‘Ik vind het gewoon verdacht. Hij komt amper zijn vertrekken uit’, zei de roodharige bewaker. Zijn jongere compagnon

rolde met zijn ogen. 'Je hebt Heerseres Fiorella gehoord. Hij is aan het rouwen.'

Ayla bevroor toen ze Valdemars hand rond haar arm voelde. 'We moeten door. Sienna kan dit niet lang meer volhouden.'

Enkele minuten later belandden ze in de koninklijke bibliotheek. De ruimte leek leeg te zijn en de boekenkasten boden hun wat dekking.

Toen Sienna haar schild liet zakken, strompelde ze naar achteren. Yuri en Ayla vingden haar op en hielden haar vast tot ze haar evenwicht weer had gevonden.

'Graag gedaan', zei ze met een grijns, haar voorhoofd glanzend van het zweet.

'Ik wist zelfs niet dat je dit kon', zei Yuri onder de indruk.

'Dat is net het punt', legde ze uit. 'Niet alle luchtstuurders kunnen dit. Ik ben er pas sinds kort achter gekomen dat ik een kleine groep kan beschermen als ik zo de wind snel genoeg kan sturen.'

'Nu – hoe raken we hier weg?' vroeg Valdemar.

Ayla keek de bibliotheek rond om er zeker van te zijn dat niemand hen aan het afluisteren was. 'Sienna kent de weg door de geheime tunnels die ons buiten het paleis kunnen brengen.'

'Klopt', zei Sienna. 'De dichtstbijzijnde is ...'

Yuri hield zijn hand in de lucht om haar te doen zwijgen.

Uit het niets groeiden wortels uit de grond, wikkelden zich rond hen en hielden de vier Erfgenamen gevangen tegen de muur.

'Mijn liefste Yuri, wat is dit allemaal? Ben je aan het samen-spanen met de verraders?'

ONTSNAPPING

Fiorella kwam tevoorschijn, met haar handen hoog in de lucht om er zeker van te zijn dat de vier gevangen bleven tegen de muur.

‘Jij hebt dit alles gepland’, snauwde Yuri, maar zijn stem brak over de woorden.

‘Yuri, Yuri, Yuri ...’ zei de Heerseres teleurgesteld. ‘Je hebt het helemaal mis. Dit kon enkel werken door jou. Je mag dan wel een sterke stuurder zijn, schat, maar je bent een zwakke Erfgenaam.’

Yuri brak en de pijn in zijn uitdrukking veranderde in schaamte.

‘Jij bent degene die zwak is’, kwam Ayla tussenbeide.

Dat trok de aandacht van Fiorella en ze draaide zich naar Ayla. De takken rond haar lichaam werden ietsje strakker.

‘O, Ayla, ben je je absurde monsters in de kerkers al zat? Ik genoot echt van je geschreeuw om je kleine broertje.’

‘Je bent ziek’, gromde Sienna.

‘Zegt de verrader’, antwoordde Fiorella zonder Sienna ook maar een blik te gunnen.

Ayla voelde hoe de woede in haar binnenste de wortels begon te verbranden, maar Valdemar trok Fiorella’s aandacht voor ze het kon opmerken.

‘Jij en mijn vader zullen hier niet mee weggkomen.’

Fiorella draaide naar Valdemar.

‘Het lijkt erop dat je vader je niet grondig genoeg gebroken heeft.’

Ze schaterde een lach zo wreed en duister dat er iets in